

L'HEREU

CONVERSA SETMANAL

ESTEM fonament apesats i tenim l'ànima entristida, lo mateix que si la mort implacable, brandant la seva temuda dalla, hagués tallat l'imperceptible fil de la vida d'un ser estimat. Els nostres ulls estàn amarats de llàgrimes, i és tan trista la nostra mirada, i el nostre rostre esgrogueït i esblaimat com flors marcides, revela un dolor tan pregón i una pena tan intensa, que la gent ens mira amb llàstima i commiseració. Ens desplauen els plaers del món, i per a nosaltres la vida és un suplici...

Si tinguéssim valor i no'ns espantés la mort afrosa i repugnant, pujaríem al cim de la muntanya més alta, i extenent els braços, com ocell que aixeca 'l vol, ens llençaríem bruscament a terra, rodolant rostos avall, avall sempre, fins que'l cap topant fortament amb les roques seculars dels arbres i amb les cantelludes pedres, quedés cobert de sagnantes ferides... Oh! sí, no la volem la vida!... Vina mort, extén sobre nosaltres ton negre mantell i porten's al regne de les ombres!... Atanse't, mort volguda, consol dels que sofreixen, dolça esperança dels qui no creuen en la vida, dels que volen desfer-se dels lligams mundans, dels que desitgen que'l seu cos reposi sota una freda llosa... Els homes te veuen lletja i esgarrifosa, jo't veig bonica i gentil com princesa de llegenda!... Diuen qu'el teu rostre és tèrric i que'ls teus ulls són negres com una nit sense estrelles, però jo't veig d'una faisó més bella. Les teves galtes són sonrosades com fruita madura, i'ls teus ulls tenen tota la llum dels cels. I per què, potser pensaràs, Mort estimada, te demano amb tanta amargura que'm llevis la vida?... Ah pla bé que ho sabs, Mort insaciable!... Perquè el *Gallo* està ferit!... Oh! quin horror!... I pensar que'l toro selvatge que s'atreví a posar en perill la seva preciosa vida, haurà sigut venut a terces a la plaça!... Oh quina profanació!... Un toro que ha tingut l'altíssim honor de tenir en les seves banyes sang d'un geni com el *Gallo*, hauria tingut de figurar en un museu. Quina desgracia tan tremenda per Espanya si arriba a morir aquest gran torero: allavors sí que no hauríem tingut cap home eminent. Les mentalitats com el *Gallo* honren a un poble. Segurament deu tenir grans coneixements, i una cultura vastíssima. Nosaltres proposem que, si s'confirma la notícia de que no podrà mai més rumbejar el *traje de lúces*, se'l nombri rector de l'Universitat central. Seria una injusticia que després de haver treballat durant tants anys pel benestar i l'engrandiment de la Patria, i haver posat el

nom d'Espanya tan amunt, que és la enveja i l'admiració de tots els pobles cultes de la terra, fos injustament oblidat pels espanyols. Els que pensen lo contrari són uns envejosos i uns mals espanyols. Quin mal fan les curses de toros? No té dret de divertir-se un poble que ja està cansat de dedicar-se a les investigacions científiques; que té un centre de cultura a cada cantonada; que té grans centres docents regits per gent docta i saberuda; que ha sapigut construir grans canals per a fertilitzar les terres fecondes de Castella; que té grans esquadres que són el terror i el furor de les nacions que estàn poblades per gent sosa, que no saben beure's amb *salero* una *cañita* i repicar els talons graciosament, al compàs d'una guitarra?... El flamenquisme és lo que ha donat més nom a Espanya. Ja ho crec!... Exposau un quadro a qualsevol saló de París, i en aquest quadro, poseu-hi homes de bones *hechures*, gent de llogaret, vestint llargues capes de color de terra i amples capells, o bé dones de cara acromada, cabellera bruna i mantellina de blonda, i desseguida coneixeràn que són personatges nascuts sota'l cel d'Espanya. Que té d'extrany, doncs, que tots els espanyols s'hagin consternat al sapiguer que'l *Gallo*, havia tingut la desgracia d'ésser ferit per les banyes punxagudes de un toro? Comprenem que s'arrabassessin els diaris de les mans dels venedors ambulants, i que davant de les redaccions dels periòdics de més circulació, s'hi estacionés un públic nombrós, esperant que arriessin notícies detallades i concretes de la importancia de la *cogida* de tan il·lustre personatge. Me direu, tal volta, que quan mort un gran poeta o un gran home de ciència, la majoria dels espanyols el desconeixen i no'ls consterna la seva mort, però això què significa? La poesia, l'art i la ciència, són tonteries que les demés nacions se prenen en serio, i no serveixen per a res. Lo important i lo que fa engrandir un poble, és tenir homes amb cúa, homes ben hetxurats, que quan us parlin us fassin riure lo mateix que si les seves paraules tinguessin la propietat de fer-vos pessigolles.

Lo essencial per a que una nació sia civilitzada, és que a cada cantonada tingui una plaça de toros, per a que'l poble pugui acudir-hi a perfeccionar-se, a educar els seus sentiments, a aprendre a respectar el principi de autoritat, a compadeixe els pobres cavalls que, després de haver sigut útils als homes i magnànimament haver-los-hi ofert la seva força estimable, els hi tapen els ulls per a que no s'espantin quan el toro s'hi acostar amb el bon intent de llevar-los-hi la vida. Oh! que'n són de educatius els toros!... I que serà gran Espanya, si continúa sentint tanta admiració pels toreros!... Segurament tota l'Amèrica llatina tornarà a ésser nostra!...

Be deu ésser un gran ideal el flamenquisme, quan molts diputats, entre ells en Romanones, al sapiguer que havia sigut ferit greument el *Gallo*, oblidaven tots els assumptes relacio-

nats amb el Marroc que acabaven de discutir-se, i's posaven apassionadament a comentar la poca fortuna del cèlebre matador de toros!

No és estrany que amb un poble així, i amb

uns polítics tant eminents, els toreros guanyin sis mil pessetes i'ls mestres d'estudi's morin de fam.

CIVERETTA,

De cop i volta

Les revetlles de Sant Joan
i Sant Pere'm fan recança
del temps en que era noièl
que les fogueres saltava,
després d'havè arreplegat
eixint d'estudi a la tarde
amb els amics del veïnat
mendicant de casa en casa,
algún cove sense c...
que 'l safretxé 'ns regalava;
de cal fusté 'ls encenalls,
troços de fusta serrada;
una taula de tres peus
de la tenda de la plaça;
cadires coixes de dalt
del quarto de la torratxa;
un banc vell del café de
barri de la cantonada
i altres trastos dels porters
del voltant de la manzana...

I després d'haver saltat,
tots suats, vermells de cara,
ens menjàvem els bunyols
i aquella coca ensucrada
ben farcida de pinyons
que amb els dits els pellicàvem,
amb els pares i germans
sentats al portal de casa...

Recordo aquella emoció
que'l cor experimentava
a les dotze de la nit
que a dalt del terrat pujaven
(no faltava més!) cad'any
els dels pisos de l'escala
sense faltar-hi entremig
alguna noia ben maca;
recordo—dic—l'ai al cor
de tota la jovenalla
trencant l'ou i contemplar
amb aquella ansia la clara
per veure 'ls dibuixos seus
quan dintre 'l got es destriava
si feien un berganti,
un galàn o bé una fàbrica,
i deduir-ne la sort

de la noia enamorada
d'un jove que no coneix
qui és, ni de quina casa...

I amb aquella il·lusió, doncs,
segons veia retratada,
en el vas la formació
de la bona sort o mala,
anava la noia al llit
i somiava que's casava,
tota habillada de blanc
i amb el vel ben llarc tapada,
sent el nuvi un capità
de barco de molta paga,
que la duria pel món,
cor que vols, cor que demanes...

O 'l nuvi era un fabricant
que tenia una gran fàbrica,
molt més gran que a càn Batlló
que a càn Sert i que l'Espanya
Industrial; que al seu costat
eren no més que barraques...

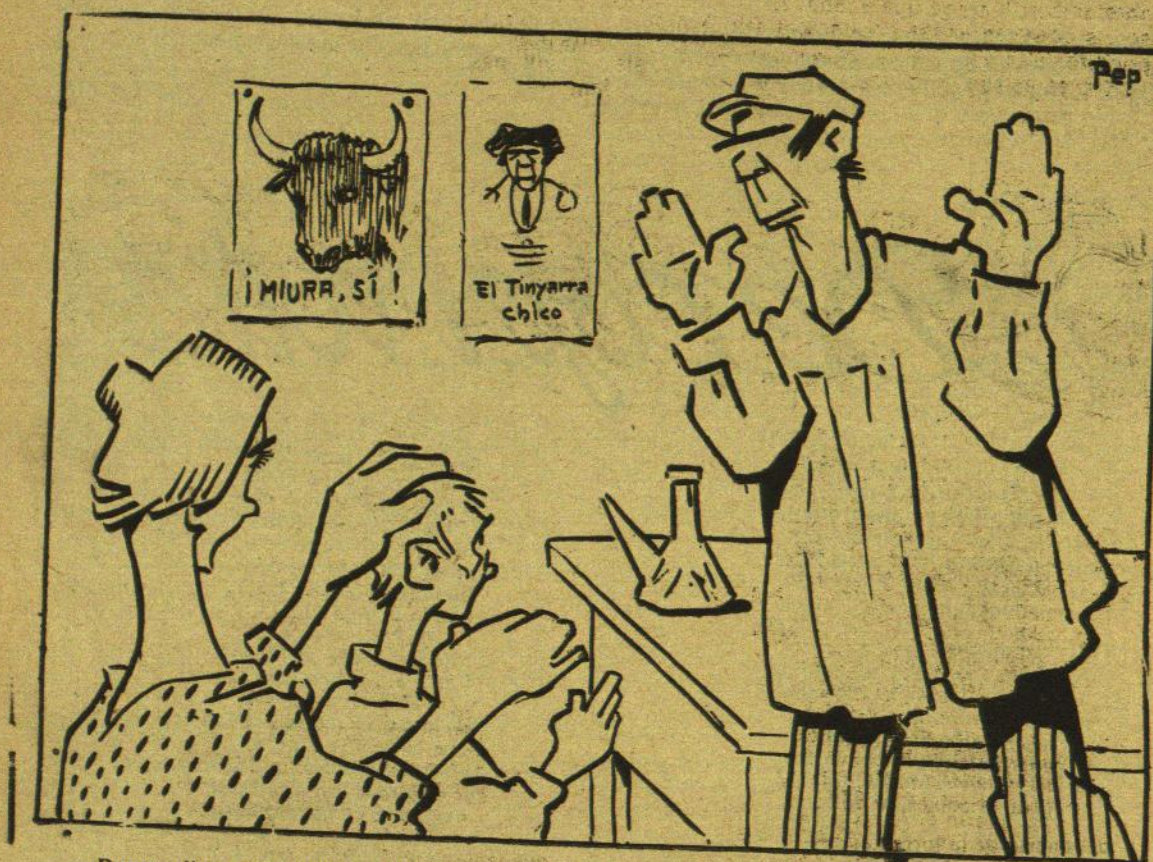
O un propietari molt ric
i molt vell amb moltes cases,
que, al morir-se ell aviat,
ella fora propietària...

Mes, que trista al despertar's
l'endemà quan se trobava
en un entressol petit,
baix de sostre i amb clariama
d'un cel overi negre i brut...
i ni al carré 'l pis donava!

Al contemplar l'endemà
les cendres apilotades
dels focs de la nit abans
i recordant la gatzara
de tot el barri plegat,
a nosaltres—la quitxalla—
semblava que un somni fós
cada reveilla passada.

PEPET DEL CARRÉ.

—Donem diners per anar a la plaça.

—No te'n puc donar per que a la tarde hi haig d'anar jo a la plaça.

Els uns i els altres

L'«Orfeo Català», anant pel món, no ha oblidat ni abandonat mai la llengua mare. Les mateixes cançons que hem aplaudit tantes vegades al Palau del carrer Mes Ali han embogit al públic parisí i el mateix efecte causaràn al de Londres.

Mentrestant, a casa nostra mateixa, l'Enric Borràs parlava en castellà en un lloc on predominaven els catalans i poc després d'haver llegit un d'aquests unes quantilles escrites en nostra llengua.

En Borràs ha dit en l'aludit discurs coses delicioses: Els pintors, bo i mantenint el foc sagrat de Velazquez i Goya li permeten encarnar els personatges creats per Lope, Calderón i Ramón de la Cruz!

Vamos, Enric! que has tingut enveja a la Xirgu! Ella ja ho va escriure en un article de *Caras y Caretas* de Buenos Aires, això de fixar-se en els quadres i escultures per a donar vida als tipus escènics! Però la Xirgu posada a exterioritzar la seva cultura ho va fer més fort encara! va dir que, per a representar «Elektra» s'havia valgut dels textos grecs!! A ser de vos —actor català tan si us plau com no— empendria el «Hamlet» i en les interviews successives a la estrena podrieu dir que l'heu estudiat en l'original anglès, cosa més fàcil que lo que va fer la Xirgu. Per què no'l feu el «Hamlet», gran actor?...

Pocs en trobaríem que sapiguessin portar la farsa fora de l'escenari d'una manera tan admirable

com el colossal Borràs. Es precis parlar d'instrucció, ell parla d'instrucció; de catalanisme, parla de catalanisme; de pintura, oh en Velazquez! esclama fingint entusiasme; i parlaria d'astrologia i fins si volem de la darrera ciència, la eugènica cec jo, amb la mateixa assombrosa facilitat que us serveix un *latiguillo* quan el públic està massa fred.

La qüestió es enganyar al món, deu pensar creient que tan santa es la ficció escènica com la de la vida. Cau el teló; la divina mentida ja ha acabat. Comencem l'altra! Somriu i saluda. *Cable! Cable!* En Borràs *cable. Señores...* En català!, crida un desesperat. Senyors... rectifica. No parlis que fa cursil, diu un altre, i arronça resignadament les espatlles. Se sent cridar: Visca Catalunya! Això mateix, diu baixet assentint-hi. *Viva España!* xiscla enfurismat un del primer pis. Si, si, fa en Borràs amb el cap. No més hi falta un voluntari d'Àfrica: *Viva Prim!* i l'actor català per força contestaria: *Viva Prim!*

En Millet i els seus ardis deixebles van per Europa plantant la seva bandera, que es la de Catalunya. La Barrientos, en Casals, en Manén i altres artistes nostres s'enorgulleixen de ser-ho i cooperen d'un modo formidable al triomf de la nostra afirmació.

A Barcelona, pocs dies abans d'empendre l'Orfeo la santa creuada, la Xirgu, que ho deu tot al nostre teatre, dona una serie de funcions, en castellà, incloent-hi, segurament per motius d'ordre particular, una sola traducció catalana. En Borràs, qui continúa representant obres catalanes en castellà, segu-

rament perquè no pot adaptar-se els personatges dels demés teatres, pronuncia en una entitat catalana, per més que porti un títol castellà, un discurs en una llengua estranya sense haver-n'hi cap necessitat.

Catalans: Si l'agraïment no es una de tantes paradoxes, a qui'l deveu, als primers o als segons?...

L'HEREU ESCAMPA.

Els focs de Sant Joan

Cel amunt les flames
van llengotejant
en la suau revetlla
del bon Sant Joan.

Cel amunt s'enfilen
escampant el goig,
tenyint la nit fosca
son flamejar roig.

Es nit de gatzara,
de rialles i jocs;
es nit d'alegria
de festes i focs.

Mireu la quitxalla
amb quin daler gran
van captant desferres
pel foc de Sant Joan.

Qui's hi dona un cove,
qui un catre espatllat,
qui cadires velles,
qui un bagul trencat
qui els hi dona llenya,
qui quatre fustots,
qui cadires coixes
qui uns aït es trastots.

Al mig de la plaça
ho van apilant
per gaudir la festa
la nit de Sant Joan.

La pila guarneixen
dels trastos rebuts
posant-s'hi a la feina
els grans i els menuts.

Damunt de la pila
posen un ninot
amb calces, camisa
i barret i tot.

Quan a punt ho tenen
s'en van els brivalls,
al fustê, a cercar-ne
brassat d'encenalls.

El fustam arbolen
i espeternegant
s'abranda enrogint-se
el foc de Sant Joan.

La foguera encesa
vencent la foscor
amara les ombres
sinistre claror.

Les flames llengoten
llenant espurnics,
la foguera salten
contents els xarrics.

Tot son crits i frèssa,

tot es moviment,
dança de dimonis
dirieu talment.

Dimonis dirieu
com bojos saltant
per entre les flames
del foc de Sant Joan.

Quan mitja nit sona
alça el caparró
sortint de les ombres
la Superstició.

Tothom ja la espera
per poguer saber
la bonaventura
de qui podrà ser.

La tendra donzella
la espera amb dalit
per que l'ou li diga
qui haurà per marit.

La glateix la jaia,
la frueix l'infant,
la bonaventura
la nit de Sant Joan.

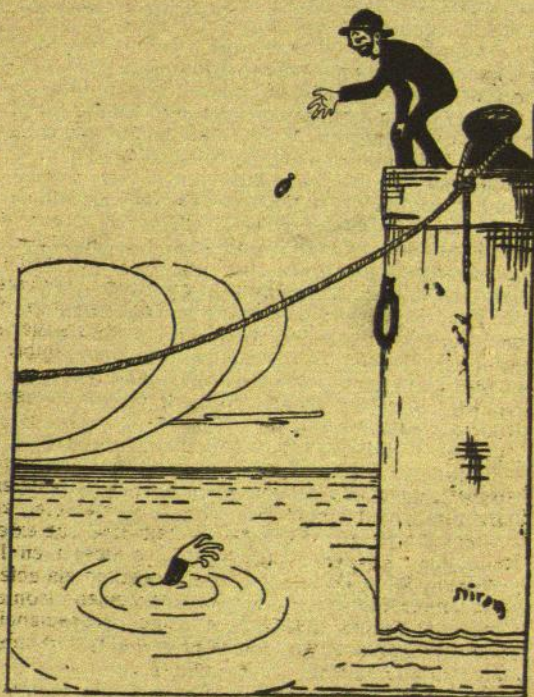
Nit d'insomnis plena
de cants i perfums,
de amor i de vida
de rialles i llums.

Amb tes foguerades
de vermell i groc
la terra corones
amb rubins de foc.

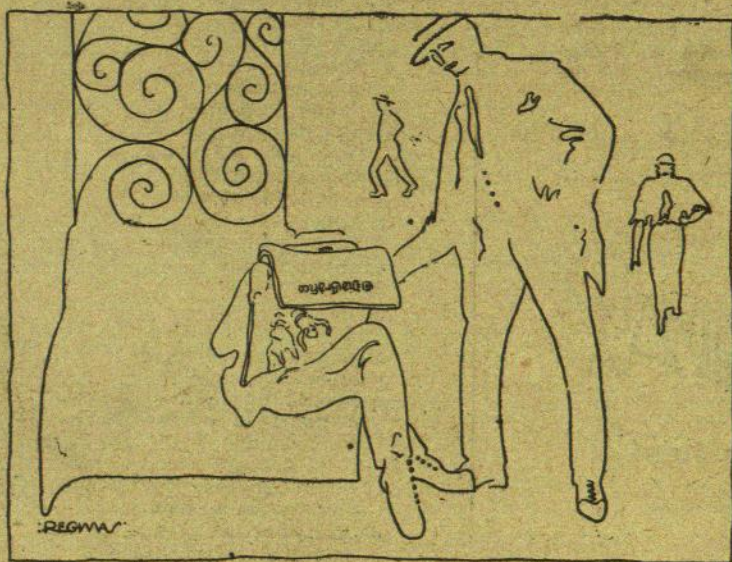
Corona que trenen
velles tradicions,
malgrat que elles vinguen
amb supersticions.

El cor vos anyora,
vos està esperant,
clarors bellugoses
dels focs de Sant Joan.

CABALER.

—Una corda! una corda! que m'ofego!
—Té, treu la del rellotje... no'n tinc cap més.

- Que llegeixes amb tanta afició: la crisi de la França?
- No!
- La guerra del Marroc, el discurs d'en Lerroux, el d'en Maura, d'en Cambó, d'en Corominas.
- Noooo....! l'estat del Gallo!

Volanderes

Hores passionals

Es innegable que son moments de delectació i joia suprema, aquelles en que's reben una carta perfumada escrita per mans carinyoses; quan després del ball se contempla un clavell marcit que'ns regalà la companya; o quan sentim una bella cançó d'amor que'ns recorda un paratge volgut on cada esbarjo era un plaer i cada aventura una gloria...

Moments de fruïció, d'indulgència, de remembrança, magnificats casi sempre per una auriola de romanticisme inquiet i persistent, que us engrandeix i reanima el nostre orgull de joves sempiterns; aquest orgull—que no es més que una manifestació dignitat—d'ésser benivolents i carinyosos en el més imminent perill que pot arribar aquesta soltería galant, que's complau en gustar totes les ambrosies i delectacions d'un prometatge sentimental, esquivant-ne per això totes les atraccions i tendreses que li faríen perdre irremediablement la seva estupenda i fatxandera llibertat.

I és que'l consol i satisfacció d'aquesta soltería galant que va dels vinticinque als trenta anys, està en frèvola consumació del seu amor i prometatge; en la manera trivial i sens importància amb que exterioritzen les seves afecçons més grates; i en la desdenyosa gallardia amb que mesuren els actes més importants de la dona que rumbejen. Ironia, pose, perversitat, que evidència una inconsciència o crueltat a mida de les bones o males circumstàncies en que troben a la seva preferida...

Mes all que aquesta indiferència i volubilitat de la soltería galantejadora, s'estrella el dia menys pensat davant la acometivitat i acusació de la dona en rebeldia; davant la noble resistència d'un cor manyac que sab defensar-se; o senzillament al

veure la cànidesa, sempre simpàtica, amb que han sigut rebudes unes insinuacions de satir, que, de moment, ja han lograt fer brollar en els ulls rosats de la condolguada, unes llàgrimes reveladores del sentiment més feridor.

Altres vegades també, solen ésser detalls ben insignificants els que fan reaccionar l'ànim i intent del galantejador; nimietats que's copsen al transcurs del prometatge; records escaducers mig amagats entre'ls llibres; versos d'arrobament dictats en l'hora crepuscular, o unes paraules amicals al marge d'una conversa...

Avui mateix precisament—i aquí està el motiu d'aquestes disquisicions serioses i anormals—hem assistit a una transmutació d'ànima capritxosa, d'una d'aquestes ànimes juvenescanes que han pres el prometatge irregular, com una íntima i única satisfacció que'ls és necessària en la vida.

Un amic, ben plantat i morenàs, que té les aficions als braus i unes mirades perverses, ens ha ensenyat ben content el retrat de la noia que festeja. En les nostres mans la cartolina, ens hem esplaiat llargament. És hermosa de debó i atractiva a tot ser-ho; intel·ligència, bondat, optimisme, sanitat, tot això i molt més ens han demostrat aquells ulls negríssims que hauríem besat una i mil voltes. Oh! testa gentil, que amb sols un dia de veure't t'emportes totes les nostres afecçons i preferències!

—Jo no l'estimo molt; però m'agrada i hi trobo un deliciós passa-temps;—ens ha dit el nostre amic mentre encara contemplàvem el retrat.

—¿Còm?... ¿No la estimeu, considerant-la ja promesa vostra?...

—Oh! veureu; galanteria pura, ganes de festejar i fora...

—Galeoto, més que galeoto! Anar amb la seva companya, saborejar-ne les seves tendreses, sentir el calor dels seus llabris, i tot això seguint, com se veu, altament simpàtica i atractiva, vos ho confesso, amic, és senzillament un sacrilegi no estimar-la bojament, i ésser-ne captiu des que la vau conèixer!...

—Sí ho regonec; però...

—Presenteu-me-la; vui tractar-la.

—¿Per què?...

—Per dir-li que l'estimo—li hem contestat efusivament, tornant a mirar el retrat.

—De debó?...

—Vos ho juro. Soc impulsiu, i sempre m'he regonegut que les grans afecçons les he sentides improvisades, tot de cop; per una inexplicable impressió que'm sotraqueja i commou amb delectança. No en va va dir La Bruyere que hi ha belleses tant perfectes i d'un mèrit tant resplendent i avassallador, que solsament al veure-les ja ens inspiren desitjos de retenir-les, platicar amb elles i estimar-les.

Ha quedat pensatiu l'amic. ¿Què ha passat llavors per l'ànima del nostre amic, que hem vist trasmutar-se-li la expressió del rostre i acariciar

dolçament entre sos dits el retrat de la noia hermosa tot fitant-li els ulls entre corprès i emocionat?... ¿Quin resort l'ha commogut, que ha besat deliciosament aquelles faccions grates i ha tingut un moment de goig a l'apropar-se'l entre'l cor afectuos?... ¿Abnegació?... ¿Pietat?... ¿Gelosia?... Això tal vegada.

—il pensar que ella'm creu, i em té la seva fé jurada!... Tant mateix s'ho mereix, i haig d'estimar-la sincerament pesi a qui pesi!,—ha respost finalment.

Prou frevoletat. Notabilíssima reacció que amb els ulls humits d'agraïment, i a despit de tota evident perversitat, sempre glateix sota una lleugera i momentània il·lusió d'amor, la dolça afecció que en un moment donat, fa confegir-nos afectuosament aquell benhaurat *¡f'estimo!*, tribut de justícia i palpitiació que'l cor paga a n'els anys de passa-temps i solteria.

Seducitor de bel·leses, festejador esquisit. Tu que entre flirts d'engany i conquestes copdiciades vas passant els anys entre esbarjos i alegries, para compte que ben càn didament qualsevol dia el teu cor quedarà lligat en el parany subtil·líssim d'un amor veritable, quina principal culpa hauràn sigut un retrat, unes flors o unes cartes!...

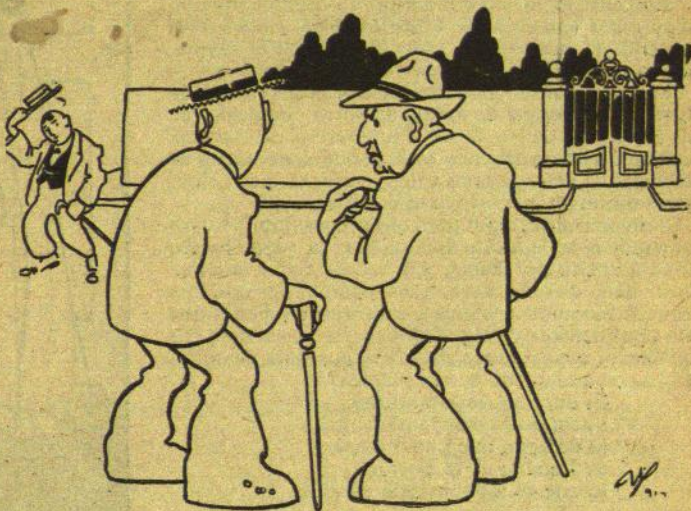
J. VIVES I BORRELL.

Nota Bene: A J. R. i C. Ja ho veus, llegidor i amic, que arrant del meu darrer article vas desfer l'incògnita. Avui començo a firmar les *Volanderes* amb el meu propi nom. No t'envaneixis d'això entre els amics, que l'Amali Bernal se guirà essent, no obstant, aquell entremaliat burleta a punt sempre per riurer's de totes les coses.

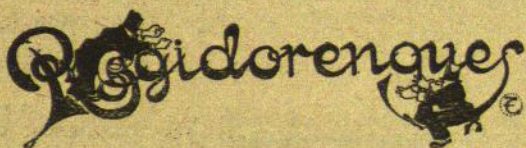
J. V. i B.

dels paràsits d'en Lerroux?
¡Vaia, això no té dibuix!

No pot ser, Muñoz asmàtic,
que ja bufes quan camines;
tu tant pulcre, tu tan àtic,
que saludes i t'inclines
com en pas de *garrofin*;
¿Tu company d'en Colominas?
¿Tu company d'en Polo Otín?
¿Tu l'amic de la gentussa

—Qui és aquest ximple que't saluda?
—El meu germà!
—No m'hi havia ficsat, s'assembleu molt.

¡Oh Muñoz, Angel Muñoz,
que amb la sílaba final
tinc de subjectar-me a l'oz,
per no pronunciar-la mal,
com si terminés en os
i l'apel·lexis Muñós!
Ja veus tu quin enrenou
no més el teu cognom mou.
¿Què serà, doncs, ta figura
d'aristòcrata i burgés?
¿Com veurem sense paúra
que amb ton seny d'home de pes,
de bon tracte i de cultura,
posis tota ta finura
al servei d'aquests cridaires,
mal parlats i renegaires.

que's baralla i s'esbatussa
dintre del Saló de Cent?
Tu, persona tant prudent
com un pròcer i senyor
d'aquell temps de l'antigor,
convívint amb semblant gent?
Tu qui assegures d'incendis
els palaus dels grans i rics
bo i cobrant-ne 'ls estipendis,
com si fossin tos amics,
t'en vas a cercar un lloc
entre aquella patuleia
que potsé 't dongui una teia
per anar-hi a calar foc?
¡Ah, Muñoz, quanta amargor
per volguer ser regidor!

PEP DE L'OLI.

Bastonades

Ah! no saben? Nosaltres que'ns queixàrem de la calma amb que anava l'asfaltat de les Rambles i que pronosticàvem que no acabarien mai, hem sigut, com en altres assumptes, veritables profetes. Encara no han acabat la meitat de les Rambles de Canaletes i d'Estudis i ja han passat del «Sigle»!

En canvi el qui no pot passar es el públic que ha d'aprofitar la meitat de dites Rambles, empenyent-se com si passés pel broc d'un embut aixís que, anant rambla amunt se troba davant de Betlém.

I menys mal, si pot arribar sencera a la plaça de Catalunya, perquè de munts de sorra, de desferres de les caixes de les llosetes funeràries, de sacs de ciment i d'obstacles per una banda i de noses de anuncis de cines, i camiseríes i kiosks per l'altre, ja es un incert arribar viu al cap d'amunt!

Senyor Batlle, sigui quin sigui, qui tinga la vara al publicar-se aquesta bastonada, ja siga el *pelat* Pich o'l *pelut* Boladeres, que al escriure-la no sé quin dels dos ho serà, ¿no podrien fer que tots aquells biombos artístics s'enretirassen d'allí i que els contractistes de les pastilles de pega dolça (a qualsevol cosa'n diuen asfalt) no posessin destorbs en lo poc que queda de via pública?

Si dura aquesta marfuga
i hem de passar tants tropells
jo demano que'l nom duga
de Rambla de la Tortuga
lo que es Rambla dels aucells.

La *Canadenca* està construint un ferro-carril que enllaçant amb el antic de Sarrià diuen que anirà fins a Terrassa. Per a fer-ho, està construint una pila de foradades en terme de Sarrià, furgant-ho tot com a taups. El traçat i'ls plans son fets per enginyers estrangers, i entre els varis, hi ha un túnel que atravessa el carrer d'Anglès i'l passeig de la Bonanova. La volta de la mina, feta de maons, té en una extensió una curvatura i un altre en el reste, i això es deu a que la primera part que construïren van errar les mides i ara tindran que rebaixar-la per dintre perquè resultava baixa. I'ls cotxes no podien passar-hi. Però aixís que varen reparar l'erro s'apressuraren a *tirar-hi terra al damunt* per a que no s'en adonés ningú.

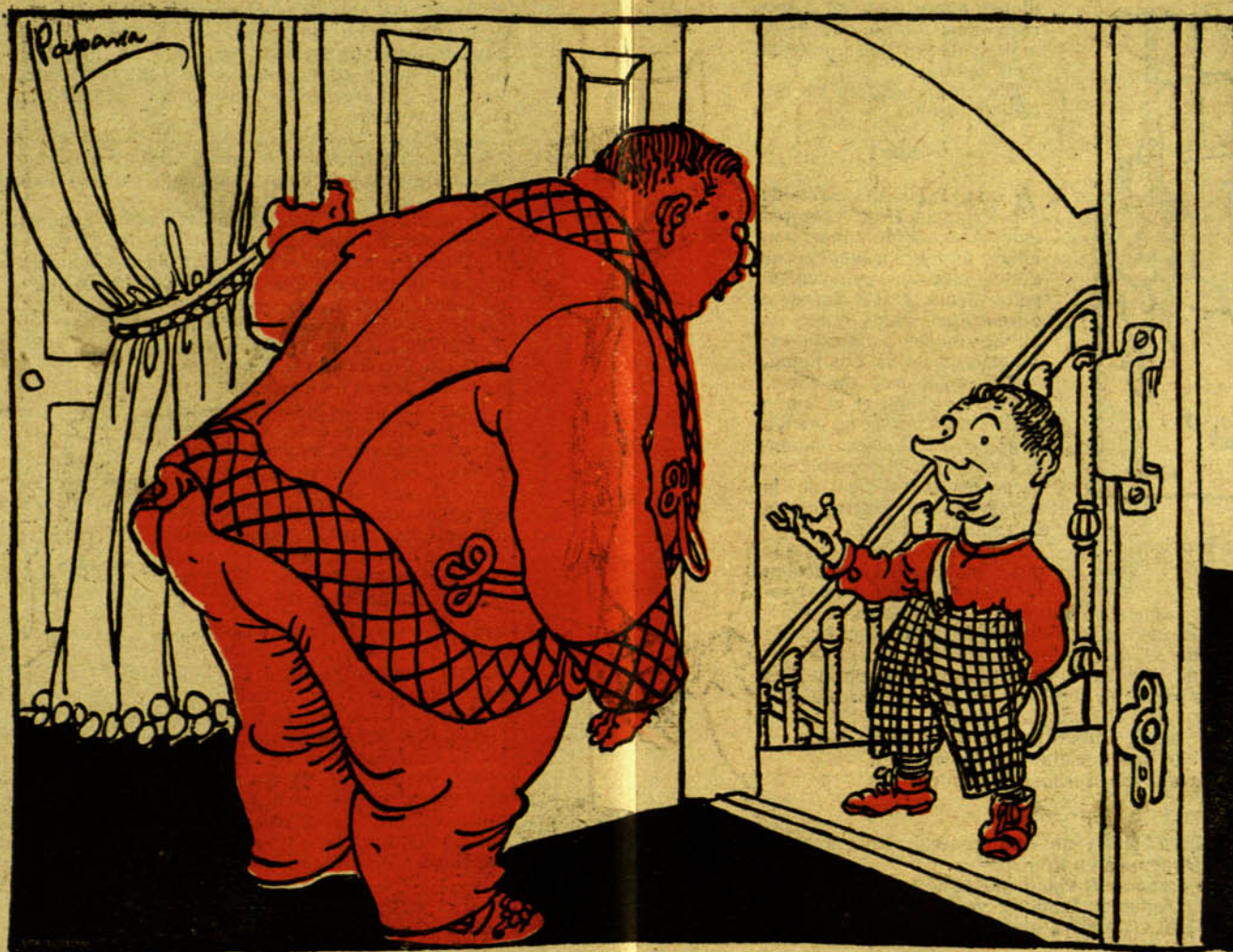
Si això ho haguessen fet enginyers nostres no n'hauríem sentit pocs de dicteris!

Quan veritat es el ditxo
de tothom prou conegut:
que veus la palla en ull d'altri
i no la viga al teu ull!

Segons diuen els diaris, en Tressols, per haver comés el gravíssim delictes d'haver complert 60 anys, ha sigut jubilat de l'alt càrrec que desempenyava dintre la policia de Barcelona.

Ja se sab, els trastos vells a recó!
Are sembla que en substitució hi posaran un altre senyor que's diu Pedregar.

Are que teniem entès que la reorganització de la policia era un fet, ens porten per a dirigir-la un senyor, de nom fatidic per a endegar-la degupament.

—Hi ha res pel foc de Sant Joan?
—No, noi, per ara.
—No tenia un *banc* molt atrotinat, vosté?

Puix si per organitzar-la
tal quefe han volgut triar,
no faràn sino portar-la
depressa pel pedregar.

En La Cierva pateix deliris de grandesa. Engelosit per la popularitat d'en Maura, pretén fer-se passar per víctima, per veure si pot captar-se les simpaties dels seus acusadors.

L'episodi La Cierva, que tant s'ha comentat aquests dies, es una palesa demostració de que la gent de Madrid, no s'entera mai de lo que passa a Barcelona.

Que'n feia de temps que en Cambó en discursos i conferencies havia dit lo que suara ha repetit al Congrés! Però els polítics de Madrid, no més s'enteren de lo que passa a la Puerta del Sol.

En La Cierva a tot arreu veu conjures i complots contra la seva persona. Pretén demostrar que en Cambó vol inutilitzar-lo, i si no hagués sigut per la

seva intervenció impremeditada, el nostre amic no s'hauria ocupat d'ell. Si en Cambó hagués pensat llegir les cartes que poseñ de relleu l'orgull i l'agressivitat d'en La Cierva, ja se les hauria endut de Barcelona.

Però com que'l Parlament espanyol, és una ficció i una farsa, quan parla un polític honrat i sincer com en Cambó, creuen que ell també s'avé a representar comedies indignes.

En Cambó ha pronunciat un discurs gran, com tots els seus, i ha demostrat que es un gran patriota.

En La Cierva diu que es amic d'en Maura, però mentres aquest eixia de la sala de sessions, ell i'ls seus amics votaven el missatge de la Corona.

I doncs, no es una incongruència això?
Si, que ho es, però l'home es agrait.

En Dato respectà el seu feude de Murcia, deixant-lo amb completa llibertat per a que sortís triomfant pel seu districte, segons ell mateix ha confessat públicament.

Aixís, doncs, es diputat perquè en Dato li regalà l'acta.

Si tots els amics que té en Maura, son com en La Cierva, ja poden estar tranquils els que criden ¡Maura, no!...

En Romanones sempre que pot, exterioritza l'odi que sent per Catalunya.

Parlant del crèdit de deu milions de pessetes per a l'Exposició de Barcelona, digué que ha sigut necessari convèncer a molts diputats que no estaven conformes amb que's concedís a una regió tan rica deu milions, quan hi han tants pobles que necessiten recursos pels danys soferts pels darrers temporals.

Ja veuen si es viu el senyor Romanones.

Si volen no'ls molestarem més.

Que'ns donguin tots els diners que anyalment Catalunya dona al Estat i ja veuràn com no anirem a pidolar cap més subvenció.

Ja tenim alcalde. En Pich està desconsolat. Volia deixar-se les patilles per a semblar-se an en Rius i Taulet, i per obra i gracia dels governs centralistes, li pren la vara dels diis un alcalde de R. O. amb patilles.

Però a pesar de portar patilles, no es fàcil que mai cap ciutat li aixequi un monument.

S'ha inaugurat una Exposició de joguines al Foment.

I diuen que és notable de debó.

No m'extranya; perquè amb joguines polítiques solzament s'en podria fer una de superioríssima.

En temps d'eleccions, en mitins, en conferencies i en manifestacions, i que se'n fan de joguines per a atraure's admiradors el candidat, l'orador, el conferenciant o'ls organitzadors!

Sobre tot els lerrouxistes.

¡Oh! aquests són veritables juguets de l'amo del Basar (que és la *Caza del Pueblo*).

I que s'exposen... a rebre sempre.

No més que amb els analfabets que tenen es podria fer una Exposició de *ninots amb molles* que no s'acabaria mai.

Una Exposició a Catalunya Internacional?

Doncs a Madrid en volen fer una d'Universal.

—Molt bé—respon un entusiasta de les Exposicions perquè no *exposa*, ni *s'exposa* per res..

—Esperis—hem de contestar-li.—Sàpiga que la idea madrilenya és un pretext per a oposar-se a la subvenció milionaria a la nostra Exposició.

—Aixís, molt mal—contesta el mateix entusiasta—perquè això és enveja de la supremacia de nostra regió.

—I doncs, ¿què's creia?

Ja veurà com la Universal serà de nom, mentres que la Internacional serà un fet.

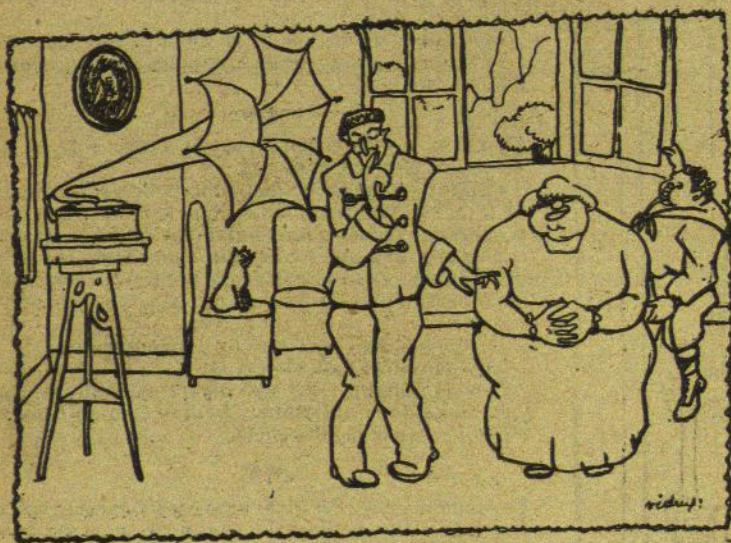
Amb subvenció o sense.

O sino, al temps.

Llegim: «Congrés de l'Unió General de Treballadors.—Proposició de que's doni facultats al Comité Central per a declarar la vaga general, etc. etc.»

Palesa demostració de que'l Treball per dita Unió es un mite.

Car si'ls treballadors units conseguixen una

—Tanquem, tanquem, que no foz caz que s'encostipez la Barrientoz.

vaga unida, el títol de la Societat hauria d'ésser: «Unió general de vaguistes... perpétuus».

Si'l primer acord que tracta d'adoptar aqueixa Societat de Treballadors es el no treballar, no cal que busquin feina.

I aixís avançaràn temps.

I un cop prevaleixi l'acord, deixarà d'ésser una societat de treballadors.

I no existint aquesta, perquè ells ja l'hauràn morta en la primera reunió, la tal Unió ocasionarà la desunió de tots els associats.

Que és lo que's tractava de demostrar.

En Lerroux es el primer comediant d'Espanya.

El discurs que pronuncià davant de les seves huestes, es un seguit d'habilitats i... de mentides. Procurà excitar a la revolució i defensà d'una manera encuberta a l'actual Govern.

Atacà violentment an en Maura i invità al poble a que'l combati i'l restitueixi a la llibertat, amb aquella noblesa que durant la setmana tràgica, treien els frares i monges dels convents.

Amb aquella noblesa!

Si el rector del Poble de Nou, i el germà Lycarim, que moriren vilment assassinats poguessin parlar, potser farien enrogir les galtes d'aquest farsant, d'aquest embaucador, que explota ignominiosament la bona fè del nostre poble.

Al arribar el verb de la democràcia espanyola, se donaren crits de «Maura, no» i de «mori en Cambó».

Sembla que hi ha l'intent de empendre una forta campanya contra el leader regionalista.

El Poble Català i El Progreso, fa uns quants dies que's de-

diquen a mortificar-lo. Segurament en Cambó, deu estar molt satisfet que aquesta gent l'ataqui.

Els elogis segons de qui venen, ofenen.

Alguns veïns del carrer de Valencia (troç comprès entre Aribau i Montaner) han vingut a nostra redacció per a demanar-nos que vetllem pel dret que té tot ciutadà a dormir durant les hores de nit destinades a aquesta essencial funció del cos humà.

En aquell troç de carrer on hi ha establert el famós «Iris Park» i el ja no menys famós «Park Coliseo» aquesta funció es fa impossible sobretot en certs dies de la setmana i en determinades solennitats.

I lo pitjor del cas és que quan els musics han acabat la bufera, comença la sego-

na part i aquesta segona part és pitjor que la primera, ja que la constitueix la més desenfrenada orgia de la que sobressurten els xiscles de les noies de que en varies ocasions hem parlat i les bromes grolleres dels bergants que les enronden.

I ara, Senyor Governadò, hem complert nostra obligació; hi han societats de sport novell que tenen traces de burdell.

Ja tenim a Melilla un nou general. No saben qui és? Doncs, és en Romanónes.

Va a preparar el viatge que té de fer una alta personalitat, quan en Poincaré vagi a Tanger.

Preparat Catalunya que rebràs!

—Pobricó! ha caigut de la bastida i ha quedat fet una coca.
—Es propi de la diada...

Una festa simpàtica

L'Apostolat de l'Oració, establert en el Col·legi de Nostra Senyora de les Escoles Pies, celebrà amb tota esplendidesa i il·luminant la festa del Sagrat Cor.

A dos quarts de nou del matí tots els associats assistiren a la missa de Comunió general, amb plàtica preparatoria pel R. P. Antoni Badia, Escolapi.

A la tarde tots els membres de l'Apostolat juntament amb els congregants de Nostra Senyora de les Escoles Pies i Sant Josep de Calasanz i els de la Congregació del Sant Angel Custodi assistiren a la solemníssima professó, qui recorregué l'espaiós pati, vistosament adornat, veient-se molt concorreguda per nombroses famílies dels nois, qui s'eduquen en aquell Centre docent, portant sota tàlem el Santíssim Sagrament.

Acompanyava'l penó principal una nodrida orquestra.

Acabada la funció religiosa, s'entregaren els premis als congregants de Nostra Senyora de les Escoles Pies i Sant Angel Custodi, qui varen pendre part en el certamen literari-artístic organitzat per la mentada Congregació.

Molt aplaudits foren els qui resultaren premiats entre els que hi figurava'l congregant Rafel Pons Astell.

Felicitem molt coralment als nens premiats i fem extensiva la nostra felicitació a totes ses famílies.

Molt ens complauen actes de cultura com el que acabem de resenyar, pels quals s'eduquen i's preparen per un gloriós avenir les tendres gernacions, qui demà seràn, aixís educades, la més il·legítima gloria de la nostra patria benivolguda.

Dignes de lloança són els P. P. Escolapis, qui amb tant d'afany, zel i constància ensenyen els nostres fills o sia els ciutadans de demà.

Coronà tan bella festa l'enlairament de bombes, objecte d'alegria i rialles de la mainada.

BOSCH.

digne per tots conceptes de major protecció de la que ha assolit.

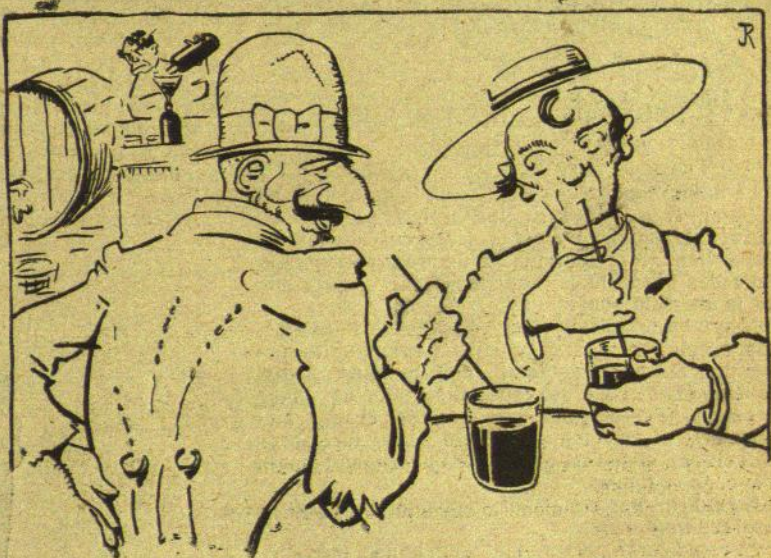
En una de les passades exposicions de Belles Arts de nostre ciutat obtingué una segona medalla per son inspirat grupo escultòric «Pro aris et focis».

Ara exposa en el Saló Parés una col·lecció de cinc bustes qui donen prova de la valú de son cizell, i ademés fins a vint i cinc dibuixos, retrats tots ells, al carbó, a la sepia i a la sanguina, qui atrauen de bell-nou les mirades dels intel·ligents.

Fermesa en el dibuix, plasticitat en les carns, art en les poses i d'una semblança irreprotxable, transparentant l'ànima del model, són les qualitats que els avaloren i'ls fan recomenables. Els retrats d'un frare, d'en Guimerà, de mossèn Castanyer i d'en Francesc Carbonell, són a nostre entendre models en sa classe i aixís ho confirmen quants han visitat la exposició.

Nosaltres, imparcials sempre hem de dir que ns plau més el Rocamora dibuixant que el Rocamora escultor, si bé, bé podria ser que la manca de medis no permet al autor esplaiair-se en obres escultòriques de empena, qui sabem còven malhauradament en la ment del expositor. Felicitem coralment al destre artista i li desitjem puga trobar qui li dongui la mà per a poder mostrar-nos fruits de més volada.

TINTORETTO.

D. Pelayo.—No sé porqué se interesan tanto por el «Orfeo Català», una masa coral que no ha hecho nunca un gallo.

—¿Cóm és que en el Círcol Artístic, parlàreu en castellà?
—Cosès del apuntador.

EL TRIOMF DE LA NOSTRA MUSICA A PARIS I A LONDRES

La nostra musica popular ha obtingut un triomf esclatant en les dues capitals més importants de Europa. Unanimament els crítics més eminents de Paris, han regonegut que les nostres cançons son delicades i espirituals, i que tenen una frescor que les fa altament simpàtiques.

Ningú ha fet constar, que són pobres i migrades, com afirmen certs intel·lectuals de l'extrema esquerra, que tenen la mania de l'universalisme. A tots aquests grans esperits, especialment an en Jaume Brossa, que es dels que creuen que per ésser gran i per a arribar a triomfar és necessari escriure obres *universals*, els direm que l'Orfeo ha triomfat degut a la cançó popular.

No sabem, pas certament, lo que significa escriure obres *universals*.

Si estudiem la personalitat dels homes més eminents que han produït totes les nacions de la terra, veurem que tots ells foren grans, perquè estaven íntimament compenetrats amb la manera de ser del

seu poble, i eren una genuïna representació de la raça.

En les obres de Wagner i Goethe, hi palpita l'ànima alemanya. Per escriure una obra de gran volada, no és necessari despreciar la musica del poble.

Els pobles que no tenen tradició musical, i estan mancats de musica popular, no poden tenir grans musics.

La musica no és solzament ritme i melodia, sinó que necessita, com totes les arts, que hi palpiti una ànima.

Canteu cançons catalanes, davant d'un públic de costums oposades a les nostres, i lograreu emocionar-lo. I és que la musica popular, no és un artifici, sinó una cosa viva que a través dels segles ens parla de lo que és i de lo que fou una raça.

No hem de despreciar, doncs, com certs *europel·listes* suposen, el cant senzill i ingenu del nostre poble, perquè si ho fessim, Catalunya perdria una de les seves modalitats més característiques de la seva personalitat més indiscutible.

Molt plaent ens ha sigut que la premsa francesa i anglesa hagi cantat les excel·lencies de la nostra musica, però perquè no dir-ho, ens ha produït molt mal efecte, l'avversió que senten i els francesos per als musics alemanys.

Comprenem qu'hagi sigut discutit el gran Himne Strauss, perquè a voltes la musica d'aquest compositor, és purament cerebral, però tractar amb desconsideració la musica de Bach!... Vaja, senyors crítics, que'l motet que canta l'Orfeo, no mereix pas solzament un petit comentari...

Per molt enorgullits que estigueu d'ésser francesos, i per poc simpàtics que us sien els alemanys, es irrisori negar que en Bach es un geni de una força creadora extraordinària.

Podreu tenir molts homes d'ingeni, però fillots meus, ni vosaltres, ni cap poble de la terra, ha tingut mai un Bach, un Beethoven, un Wagner i un Mozart.

A cada hu lo que s'ia seu.

BEMOL.

DE LA COSSA

El diumenge i dilluns, hem pogut veure en el camp del Barcelona el joc del Stuttgarer Rickets, equip alemany, a l'ensens que observar les bruties fetes a l'alemana.

Són xicots fornits i d'empenta.

Una pel·liça pels nostres, 2 goals a 0, siguié'l resultat del primer match, que's celebrava molt aburrir i jugant els blau-granes d'allò més malament, fent quelques excepcions. El Massana ho va fer-ho com en els grans dies que tot ho esguerra: tenia la cama foradada.

L'Amecha semblà recobrar novament son joc predilecte que tant ens entusiasma. Tots creien amb la decadència del gran back, però no tindreu pas aquesta satisfacció.

Tornaren a jugar el dilluns i la cosa ja va canviar totalment. Els alemanys varen tenir de sortir vençuts.

No va ésser cap partit dels bons, però va complaure molt més que'l primer, obtenint-se la victòria per 2 goals a 1. Ja m'ho creia que a la fi sortiríem victoriosos.

El joc fet pels estrangers no ha convençut a ningú, per ara i no crec arriben a esvair-nos aquesta creença de que siguin xicots de molta empenta, però poc científics en conjunt.

El tercer partit ha d'ésser la justificació de tot lo dit o han de fer-nos veure que són més bons de lo que'ns pensem. Fins ara ens han demostrat que són mestres en la brutalitat i en les porqueries que fugen de la correcció i fins de lo humanitari. Per altra part els barcelonins mal-mesos a trompades, varen fer-los-hi una demostració de lo que ha d'ésser el football jugat amb ciència i llealtat.

ALTRES NOVES

—El Club de Mar tornà a fer regates i això motivà que l'hostatje es vegés animat de debó.

Deu tripulacions varen disputar-se a força de ronyons els primers llocs, estirant de valent, matí i tarde.

Es clar que de les deu n'hi havien varies que feren un trist paper i que més valia que s'haguessin quedat a casa, però nois, la qüestió és fer la santíssima al jurat i als bons que van a les curses empopant-los més de la meitat i reventant-se per uns quants que a la fi diuen ... si ja ho sabem que no farem res... Pasterees...

¿Sabéu qui foren els amos de la jornada? l'artiller Marill, l'atleta Clarós i l'astre Santamaria, tres elements molt estimats, tan personalment com simbòlicament.

Segons se classificaren en Farre-Vallribera, portant per patró a un jove que feia les besses de Campos. Poden estar contents i satisfets, han augmentat un lloc. Si hi pot correr el Campos, hi posa tot el

seu saber teòric-pràctic-matemàtic, i arriben molt més abans que'l primer.

En el tercer lloc quedaren, en Madió, ex-secre del R. C. D. E. un xic ple però fa l'efecte, en Terrazes, travière i'l Pellicer, elegantet i tranquil com ell sol.

El Rigol, avui ja bogador de primera magnitud per haver guanyat als Reales, feia de jurat posseït d'una dosis de paciència al 99 %.

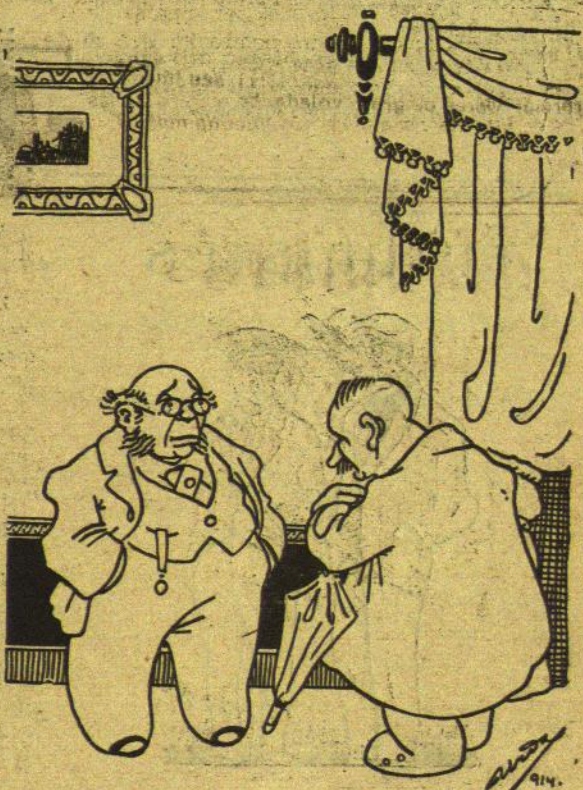
Diumenge vinent van les bones.

—Organitzat pel Patronat Social Obrer de Les Corts, diumenge començarà a jugar-se per tercera vegada a Copa Valentí, quin sorteig ha donat el següent resultat:

Juny, 28; Catalunya-Barcelona.—29, Unió Deportiva Terrassa-Iúpitè.— Juliol, 5; Gladiador-Joung Boys.—12, New Catalonia B.-Centre Sports.— 19, Badalona-Espanyol.—25; Pompeya-New - Catalonia A.—26; Stadium-Espanya.—Agost, 2; Sarrià-Internacional.—9; Sporting-T. B. H.—15; Universitari-Barcinó.

—Pera'l dia 5 de juliol, nostres companys del Sindicat de Periodistes Deportius, tenen organitzat un Concurs Olímpic a fi de que'ls atletes i'ls que creuen ser-ho puguin esbravar-se en les curses, salts i llençaments.

—L'altre dia en el camp del Barcelona discutien uns quants dels de la ploma, referint-se a l'actitud d'aquests últims, en la manera d'ésser tractats i del companyerisme que hauria d'existir entre ells, davant certs ultratjes i tractaments de que han si-

—Doctor, el pit me fa molt mal, sobre tot quan respiro.
—Això rai, no respiri.

gut objecte moltes vegades; quan tot d'una contestà un altre:

—Aquí jo no'n tinc cap de company.

No trobem gens acceptables les paraules del que com a periodista, i més en els deportius, té aitals desprecis pels amics de ploma; pels *companys*, encara que'ls hi vulgui negar el companyerisme.

Són coses que queden anotades i que cada hū en fa'l cas que li sembla, però s'en pren nota.

CARLITUS.

* * *

NOVES

Diumenge passat els simpàtics orfeonistes de la «Schola Orpheonica», dedicaren un banquet íntim a son digne director En Artur Marcet, i demés professorat de dita Schola, amb motiu del èxit que obtingueren els concerts celebrats darrerament.

Com és de suposar, com en tots els actes on domina l'element jove, regnà durant l'àpat un gran entusiasme.

S'adheriren a la festa, entre altres personalitats, l'eminent poeta Apeles Mestres, l'eximí pianista Carles G. Vidiella, i'l director de l'orfeó «Nova Catalonia» en Llorenç Carbonell.

Brindaren varis orfeonistes, enaltint els mèrits del mestre Marcet, i posant de relleu les seves condicions innegables per a fressar el camí de la glòria a la notable massa coral que dirigeix.

El mestre Marcet amb paraules sentides i fonament emocionat pels elogis que acabaven de dirigir-li, donà a tots les gràcies i brindà per la prosperitat de la Schola.

El mestre Marcet es ben bé mereixedor dels elogis que li dedicaren els orfeonistes, i'l seu intent de interpretar obres de gran volada, bé mereix les simpàties de tots els aimants de la bona música.

El jove.—Vosté dispensi?...

El peça.—Que vol aquet pinta rara.

ENDEVINALLA

En què s'assembla una escola amb una agulla?

SOLUCIONS AL NÚMERO 33

A la conversa: *Ramón-Teresa*.

A la endevinalla: *Masnou*.

ENDEVINAIRES: *Maria Dalmau; Patufet; Joaquim Torradell; Josep Soms; Feliu Joan*.

FUTURISTES

—Aon vas a passar aquest istiu?

—No ho sé. Però com que estic de dol, segurament aniré a les platges del mar Negre.

A. R. Ciutat.—Es massa serió; vosté ha sentat càtedra de *dòmine* i nosaltres som de la boira.

Un mantegaire.—Els dibuixos son incorrectes.

J. A., Ciutat.—Recordis del dibuix de l'altre número; vosté abusa de les *h h*; sembla una professó, per tot n'hi posa. Fassi un curs d'ortografia i si treu *sobresaliente* provi d'escriure i veuré si podrà anar.

S. M. Tarragona.—Agraim sempre tota col·laboració, però els seus versos faria millor d'adresar-los directament a la seva promesa. Som a l'istiu i no volem aguantar capes.

Un aficionat.—¡Al cove!

P. R. i C., Llardecans.—La seva *cançó a la lluna* és impubliable. No estem per cançons!

J. V. i B.—Va bé. Segueixi enviant, però... no relisqui.

J. T.—Tot lo que remeti procuri que siga original puix lo que'ns envia creiem haver-ho llegit firmat per sos autors autèntics. La nova secció que'ns demana no pot obrir-se, además de que'l dibuix no pot anar.

J. F., Santa Coloma.—Va l'aument.

M. B., Ciutat.—Rebut dibuixos. Mercès. Aniràn.

F. O.—Volem versos alegres.

S. G., Ciutat.—Anirà. Prengui torn.

R., Ciutat.—Id., id.

P. B., Cervera.—Rebut paquet.

S. Q., Montblanch.—Servit paquet 10 números com demana des del nombre 33.

F. M., Pobla de L.—L'HEREU ara, surt els dijous.

Hem dirigit la següent circular a tots els correspon-
sals, que transcribim per si s'hagués extraviat:

«Molt Sr. nostre:

Havent acordat la direcció de L'HEREU, no admetre devolucions a partir del primer nombre corresponent al mes de juliol, tenim el gust de posar-ho en son coneixement per a que serveixi dir-nos abans de l'aparició de l'esmentat nombre, quants exemplars desitja vostè li sien remesos.

Li prego també, a fi de normalitzar la marxa administrativa, se serveixi liquidar tots els nombres fins a ultims de Juny.

De no rebre contestació, se seguirà enviant el mateix nombre d'exemplars, els quals se carregaran en son compte.»

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

L'HEREU Setmanari humorístic SURT CADA DIJOUS

ADMINISTRACIÓ: Valencia, 235, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ

Un any, 6 pessetes. Mig any, 3 pessetes.

Núm. solt 10 cts. Atrassat 20 cts.

ALMACENES

BARCELONA
Calt. 15 y 16.—Teléfono 1678
MARRERA
Barrio y Santo Domingo

JORBA

Camiseria
Géneros de Punto
Ganteria
Jugueteria
Laneria
Lenceria

Marceria
Objetos de viaje
Ornamentos sagrados
Relojeria
Sastreria
Sombrieria

NOTA.—En nuestros almacenes se compran todos los artículos en excelentes condiciones de precios y buenas calidades

BANYS SOLE Salmerón, 15 Teléfono 7902

CASA BASTIDA

18 - Passeig de Gracia - 18

SASTRERIA NORDAMERICANA

Nostre colossal augment de venda és produït per la gran rebaixa de preus

La casa garantitza vestir-lo amb la millor perfecció amb teles de gran chic i tall angles, en trajes de 9'95, 19, 29 i 39 pessetes els més superiors

Continuen les grans rebaixes de preus en totes les seccions

Armillas fantasía. . .	des de 2'95	Corbates pala gran, tot seda.	0'95
Pantalons amb gira a baix, usuals i per a tennis.	4'95	1 dotzena de colls i 1 dotzena de punys . .	4'95
Impermeab. anglesos els millors del món	25'00	Mitjons, 6 parells. . .	1'95
Camises	3 per 5'00	Mitjons fantasía, pretina piqué	2'95
Camisa cefir fantasía, coll, punys i corbata.	3'95	Trajo interior fantasía.	2'95
Barrets Canutier, palla.	2'95	Samarretes	0'95
Gorres angleses . . .	1'95	Elàstics	0'75
Sabates forma americana.	9'95	Lliga-cames.	0'50
		Mocadors, mitja dotzena.	2'50

SEMPRE VENDES AL COMPTAT

Se perfuma de franc a tothom amb essències d'Orsay

—Todo està igual!... Parese que fué ayer!...